

bèo

dạt

mây

trôi

U TÀ

Lời tựa:

“Tù” dạt nghe cho hấp dẫn chứ sự thật đây là một ghi nhận lại những chuyện buồn nhiều hơn vui của cuộc đời phiêu bạt của tôi trong suốt 25 năm “mang chuông đi đánh xứ ngoại” với tư cách cố vấn kỹ thuật về cung cấp nước uống. Thật vậy, “bèo dạt mây trôi” vì không có nơi làm ổn định lâu dài. Nhanh thì vài tuần, lâu lắm là vài năm rồi cũng phải khăn gói ra đi khi hợp đồng mãn hạn và mấy cai valises là bạn đồng hành.

Tóm lược: Tháng 4/1975 gia đình tôi cũng như mọi người bỏ Việt Nam ra đi mà không mong có ngày về cố quốc. Đến Mỹ, sau 1 tháng ở trạm định cư Pendleton, California gia đình tôi ra tạm cư tại Pasadena, California và tôi làm việc với một hãng Kỹ sư cố vấn mà tôi quen biết lúc còn ở VN. Chắc là vì tướng số có cung đi cho nên từ đó cho đến năm 2001 là năm tôi

“gác bút về nhà vui thú trồng rau bắt bươm” tôi đã lần lượt đi đến nhiều quốc gia trên thế giới để xây dựng hoặc điều hành hệ thống cung cấp nước uống. Các quốc gia tôi đã đến làm việc gồm có: Brazil, Egypt, Sudan, Tunisia, Ivory Coast, Mauritania, Italy, France, Finland, Phillipines, Taiwan, Indonesia và Viet Nam. Hai quốc gia nơi mà tôi phục vụ lâu nhất là Egypt và Indonesia.

Nhiều bạn bè tôi thường nói “Khiêm, mày sướng thật, đi đây đi đó mà không tốn tiền nhà, biết nhiều danh lam thắng cảnh và tha hồ “trả thù dân tộc!”. Thật ra lúc mới đi thì cũng cảm thấy khoái thật vì lúc ở VN mong được dịp xuất ngoại, nhất là qua Paris, Pháp là điều mơ ước của hầu hết chàng sinh viên nước Việt thời bấy giờ. Đó là chưa nói tới các thủ đô lớn khác như London, Rio De Janeiro, Copenhagen, Cairo, Helsinki v.v. London thì có lâu đài Buckingham với các chú lính đội mũ lông đứng gác bất động. Rio De Janeiro với bờ biển hấp dẫn vì các thiếu nữ quá nghèo nên mặc áo bikini thiếu vải và chỉ dùng dây để nịt những cai trời cho mà bị luật bắt phải che, và nhất là tượng chúa Jesus đứng trên mỏm đá cao cả hàng trăm mét dang tay bao che các thuyền đánh cá ra khơi (ở Vũng Tàu cũng có một tượng tương tự, chắc là copy của tượng ở Brazil). Copenhagen thì có tượng nhân ngư mặt râu rì nhìn ra biển cả trông ngóng người yêu ra khi mà không có ngày về. Cairo với kim tự tháp Cheops cùng tượng hình nửa người nửa sư tử và lịch sử trên 4 ngàn năm văn hiến. Helsinki với thể vận hội đẫm máu vì các lực sĩ Do Thái bị giết bởi những người A Rập quá khích mùa Đông giá rét. Nhưng sau vài chuyến đi thì cái háo hức thuở ban đầu đã tàn lụi và cứ mỗi lần lên máy bay là mỗi lần ớn và sợ không tặc nhất là khi phải đi trong các chuyến bay về Trung Đông! Tôi đã nếm đủ thức ăn của các hãng hàng không quốc tế và quốc nội như: Ameri-

can Airlines, United Airlines, Braniff (đã chết), Pan Am (đã chết), TWA (cũng chết luôn!), Northwest Airlines, SAS (Scandinavian Airlines), Air France, Air Afrique, British Airlines, Brazil Air, Lufthansa, KLM, Swiss Air, Egypt Air, Ethiopian Airlines, Singapore Airlines, Garuda, China Airlines, Japan Airlines và Korean Airlines. Chỉ có Air Afrique là cho ăn ngon còn ăn tẻ nhất là các hãng hàng không quốc nội. Còn chuyện “trả thù dân tộc!” thì “xin tha cho em” vì các nơi em đến làm việc là những nơi theo đạo Hồi và nếu có gì thì “nó” bị cắt đi thì uống lăm thay hoặc vô phải một con ếch (AIDS) thì chết cửa tứ! Thôi tha nhện thềm về nhà ăn “cá kho khô” cho nó an toàn.

■ BRAZIL, SÃO PAULO. 1976.

São Paulo là thủ đô của tiểu bang mang cùng tên. Trước khi Brasilia được xây dựng từ số không để trở thành thủ đô của liên bang Brazil, São Paulo cũng đã từng là thủ đô của liên bang. Brazil nằm ở Nam Bán Cầu nên khí hậu ngược hẳn với chúng ta. Khi mà ta nóng thì họ lạnh và ngược lại. Đất đỏ như Cao Nguyên VN và khi trời mưa thì không thua chi mưa Đà Lạt. Người Nhật ở SP nhiều nhất, có hơn triệu người và làm đủ nghề nhưng số đông lái taxi (loại cảm tử kamikaze!. Sẽ kể sau.) và trồng rau. Người SP thường nói nếu người Nhật mà đình công một ngày là SP sẽ không có rau ăn và thật đúng như rứa.

Cty. nơi tôi làm việc được nhận được lời yêu cầu của Thủy Cục (T.C.) là phải thiết kế một nhà máy nước hiện

đại như ở Mỹ. Sau khi nhà máy khánh thành thì T.C. mới thấy là nhà máy tuy hiện đại nhưng nhân viên thì không! Rứa là toi được điều động đi xuống đó để giúp điều hành nhà máy. Nhà máy này tên gọi là Guaraú, lúc bấy giờ có khả năng sản xuất 900 000 m³/ng. (so với Nhà Máy Thủ Đức sau khi nâng cấp có khả năng sản xuất 680 000 m³/ng) và được xây dựng theo đầu óc phiêu lưu của người Brazil. Họ ủi bằng một đỉnh núi để xây nhà máy! Chiều chiều mây kéo tới phủ chân núi và các đỉnh núi chung quanh làm cho tôi nhớ nhà, nhớ VN kinh khủng.

Để vào Brazil tôi phải có thông hành. Vì mới tới đất Mỹ chỉ có 1 năm và vì mang tiếng là tị nạn nên chỉ xin được một cái Refugee Travel Document (RTD) màu xanh lục. Chính phủ Mỹ sợ người ta nhầm lẫn nên ghi rõ: this document is NOT a passport. Máy bay hãng Brazil Air trước khi đến SP phải bay qua va ghé tại Lima, Peru. Khi đến phi trường SP thì nhân viên kiểm soát thông hành lật lui lật tới cai RTD của tôi vì nó không giống ai nhưng rồi cũng đóng dấu cho tôi quá ải. Trước khi đến Brazil thì tôi tưởng quốc gia này nói tiếng Spanish té ra họ dùng tiếng Portuguese. Vì cùng một nguồn gốc Latin với nhau cho nên vốn liếng tiếng Pháp của tôi cũng dùng được. Tiếng được tiếng không nhưng ít nhất cũng khỏi múa mỗi tay khi nói chuyện với nhân viên nhà máy. Ngày hôm sau tôi vào Thụy Cục gặp Giám Đốc để chào xã giao. Tôi được mời

chén thứ hai và tôi nốc một hơi hết sạch. Ông GD mời tôi chén thứ ba, người bạn đồng hành của tôi làm dấu kín đáo đừng uống nhưng tôi vì thấy cafe ngon qua nên làm luôn chén thứ 3 trước khi chào ông GD để đi nhà

uống cafe do Brazil gọi là cafe zino. Chén cafe chỉ nhỏ bằng chén Tống uống trà và cafe đậm kẹo ngon tuyệt trần. Sau chén thứ nhất và thấy tôi khen ngon nên tôi được mời thêm

máy. Tối đó tôi thức sáng đêm, mí mắt không thêm nhắm lại đừng nói chi ngủ! SP đi trước California 3 giờ cộng thêm với chất cafeine nên đã làm tôi đã thức trắng đêm! Còn tiếp. Kỳ sau: Tôi được đàn chào ở Brazil)

Các Anh Hợp & Bửu thân

Tôi xin gửi theo đây 2 bài để Anh xem có đăng được thì đăng cho anh em CC đọc cho vui. Như tôi đã trình bày với Anh hôm gặp nhau ở San Diego, tôi vì bị ràng buộc bởi hợp-đồng bên VN nên không thể viết bài về Cung Cấp Nước cho Sài Gòn được. Mặc dầu các chi tiết kỹ thuật cũng chả có chi gọi là bí mật quốc gia nhưng breach of contract vẫn là điều không nên làm. Mong các anh thông cảm.

Kính chào,

thơ

DƯỜNG NHƯ

*Dường như một nét ngọc ngà
Cũng làm ta nhớ đậm đà mê say*

*Dường như một suối tóc bay
Cũng làm ta nhớ dáng gầy kiều sa*

*Dường như một thoáng lướt là
Cũng làm ta nhớ thướt tha dáng người*

*Dường như một cánh chim trời
Cũng làm ta nhớ một thời cô đơn*

*Dường như một dặm đường trường
Cũng làm ta nhớ nỗi buồn xa nhau*

*Dường như một thuở ban đầu
Cũng làm ta nhớ khổ đau suốt đời*

*Dường như một cánh sao rơi
Cũng làm ta nhớ bên trời thiếu em*

*Dường như một tiếng điệu êm
Cũng làm ta nhớ bao đêm ân tình*

*Dường như một ánh mắt nhìn
Cũng làm ta nhớ bóng hình ngày xưa*

*Dường như một chút tình cờ
Cũng làm ta ứa lệ mờ trên mi*

Nguyễn Khoa